

POEMA NEGRO

(*Mancamellemar, in memoriam*)

Non sei quen salabarda arestora todo o mal
que cadra neste barco interior dos malferidos
pola historia e os encontros dos outros capitáns
levando a nao na noite de Fisterra en alzas
negras dos océanos que transbordan a morte.

Non sei quen peta na porta do Roncudo sempre
vindo sellado de corvos e alcatrán e a forza
re-virada cara ás pedras da Costa da Vida.
Por acaso un lobo matarife das especies
que nunca boga e desarma a viaxe do arroás

e a dos alcriques, o vó das aves que se anuncian
no mencer das Illas: recaladas do torbón
que rompe o rostro no narís do Cabo e os Coídos.
Quero para min só o corpo e alma do delito
nesta tarde de esperas, cando a furia me atende

tamén en Cabo Home co bichero para a ardora:
veñen os marraus de setetraxes no bidón
do ghalipote para arder: que antes beban lóstregos
da Terramar mancada e se afoguen na ardentía
e no profundo os teña o barco consigo, amarre

as culpas no estribor da fenda e tisne de vez
as fauces da soberbia se é que aboian cabezos
da usura e o desleixo e a rapiña... (Agora sei !

Xosé Vázquez Pintor, 23 de decembro do 2002